6. 4. 2006

ID: 39745

Vypořádání podílového spoluvlastnictví

Pokud odvolací soud dospěl k závěru, že při vypořádání podílového spoluvlastnictví rozdělením stavby, sloužící k bydlení, není třeba posuzovat otázku samostatnosti nově vzniklých staveb z hlediska jejich funkčnosti v souvislosti s připojením vody a energií, jde o nesprávné právní posouzení věci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 629/2004, ze dne 27.5.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobců: A) M. V. a B) M. V., zastoupených advokátem, proti žalovanému V. V., zastoupenému advokátem, o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 28 C 18/88, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. listopadu 2003, č. j. 55 Co 400/2002-539, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. listopadu 2003, č. j. 55 Co 400/2002-539, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. května 2002, č. j. 28 C 18/88-484 ve znění opravných usnesení ze dne 4. dubna 2003, č. j. 28 C 18/88-523, a ze dne 17. prosince 2003, č. j. 28 C 18/88-544, se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 4 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 4 (dále „soud prvního stupně“) rozsudkem z 23. 5. 2002, č. j. 28 C 18/88-484, ve znění opravných usnesení ze 4. 4. 2003, č. j. 28 C 18/88-523, a ze 17. 12. 2003, č. j. 28 C 18/88-544, zrušil podílové spoluvlastnictví účastníků k nemovitostem zapsaným v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu P. – město na LV č. 1555 pro k. ú. K. a to pozemku parc. č. 961 – zast. plocha s domem č. p. 555 a pozemkům parc. č. 962 – zahrada, parc. č. 963 – zahrada a parc. č. 964 – zahrada (výrok I). Do výlučného vlastnictví žalobců přikázal pozemky označené v geometrickém plánu ze dne 19. 5. 2001 vypracovaném znalcem Ing. P. V., tvořícím nedílnou součást tohoto rozsudku, a to parc. č. 961/1 o výměře 1.038 m2; spolu s částí domu č. p. 555 nacházející se na tomto pozemku, parc. č. 962/1 o výměře 438 m2;, parc. č. 963 o výměře 1.449 m2;, parc. č. 964/3 o výměře 1.546 m2; a parc. č. 964/1 o výměře 177 m2; v k. ú. K. (výrok II.). Do výlučného vlastnictví žalovaného přikázal pozemky označené v geometrickém plánu ze dne 19. 5. 2001 vypracovaném znalcem Ing. P. V., tvořícím nedílnou součást tohoto rozsudku, a to parc. č. 961/2 o výměře 321 m2; s částí domu č. p. 555, nacházející se na tomto pozemku, parc. č. 962/2 o výměře 26 m2;, parc. č. 964/2 o výměře 711 m2; a parc. č. 964/4 o výměře 3.392 m2; v k. ú. K. (výrok III.), zřídil věcné břemeno spočívající v právu cesty – průjezdu a průchodu oběma směry na pozemku parc. č. 964/1 v k. ú. K. označeném v geometrickém plánu ze dne 19. 5. 2001 vypracovaném znalcem Ing. P. V., tvořícím nedílnou součást tohoto rozsudku, ve prospěch vlastníků pozemků parc. č. 961/2 o výměře 321 m2;, parc. č. 962/2 o výměře 26 m2; a parc. č. 964/2 o výměře 711 m2; a parc. č. 964/4 o výměře 3.392 m2; v k. ú. K. s tím, že náklady spojené s údržbou a opravami pozemku parc. č. 964/1 budou hradit povinní a oprávnění z věcného břemene společně a nerozdílně (výrok IV.), uložil žalovanému, aby zaplatil žalobcům na vyrovnání podílu částku 2.630.393,- Kč do 3 měsíců od právní moci rozsudku (výrok V.) a rozhodl o nákladech řízení a soudním poplatku (výroky VI. – VIII.).

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že účastníci jsou podílovými spoluvlastníky (žalobce a žalovaný jsou bratři) ve výroku uvedených nemovitostí. Žalobci mají na základě kupní smlouvy uzavřené v roce 1984 s otcem žalobce ve společném jmění manželů ideální polovinu nemovitostí a druhou ideální polovinu nemovitostí daroval žalovanému jeho otec v roce 1986. Dům čp. 555 byl vybudován jako zemědělská usedlost, obytná část zemědělské usedlosti se dochovala a tvoří přízemí poloviny domu užívané žalobci. Hospodářská část domu byla zbourána a na jejím místě je postavena polovina domu užívaná žalovaným. Dům tak byl bez stavebního povolení přestavěn na dvojdomek (se samostatnými základy a obvodovými zdmi) a není dosud kolaudován. Žalobci užívají část domu, která nemá samostatný přívod vody a plynu, když přípojky těchto médií jsou vedeny do části domu, kterou užívá žalovaný; jím užívaná část nemá naopak samostatný přívod elektřiny. Mezi účastníky dochází k dlouhodobým neshodám při užívání nemovitostí. Soud prvního stupně proto podílové spoluvlastnictví účastníků k nemovitostem zrušil a pro vypořádání domu zvolil reálné rozdělení a v návaznosti na něj rozdělení pozemků podle varianty B znaleckého posudku Ing. V.

Š. Ten navrhl celkem čtyři možné varianty A – D reálného rozdělení pozemků, přičemž základním hlediskem pro rozdělení pozemků bylo právě rozdělení domu na dvě části, které fakticky užívají žalobci a žalovaný. Žalobci navrhli, aby reálné rozdělení pozemků bylo provedeno podle varianty B, žalovaný za nejvhodnější považoval variantu D s tím, že je třeba řešit otázku přípojek vody, plynu a elektřiny k rozděleným částem domu. Nevýhodou varianty B byla společná komunikace (příjezdová cesta) jako možný zdroj budoucích sporů, varianta D předpokládala vybudování vlastní komunikace při západní hranici nemovitosti vedoucí od předpokládaného prodloužení komunikace parc. č. 956/1. Soud prvního stupně považoval za nejvhodnější variantu B. Tu označil i znalec Ing. P. V., který vypracoval také geometrický plán na rozdělení nemovitostí, za optimální s výjimkou pozemku parc. č. 964/1, který musí účastníci užívat společně jako jedině možnou přístupovou plochu. Variantu navrhovanou žalovaným, spočívající v možnosti přístupu z pozemku přiléhajícího k nemovitostem účastníků soud prvního stupně v souladu se znalcem Ing. P. V. zhodnotil jako nereálnou a technicky nevhodnou vzhledem k tomu, že vlastníkem přilehlého pozemku je třetí subjekt. Pozemek, na němž se nachází stávající přístupová cesta parc. č. 964/1, přikázal soud prvního stupně do vlastnictví žalobců s přihlédnutím k rovnoměrnému rozdělení pozemků co do jejich výměry a hodnoty a i k tomu, že „žalovaný znepříjemňuje užívání přístupové cesty i za situace, kdy účastníci jsou jejími spoluvlastníky“. Současně rozhodl o zřízení věcného břemene průjezdu a průchodu přes pozemek 964/1 ve prospěch pozemků přikázaných žalovanému a o povinnosti účastníků jako osob z věcného břemene oprávněných a povinných hradit náklady spojené s údržbou tohoto pozemku společně a nerozdílně. Na základě znaleckého posudku Ing. J. M. o cenách nemovitostí uložil žalovanému, aby zaplatil žalobcům náhradu na vyrovnání podílů v částce 2.630.393 Kč.

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem z 18. listopadu 2003, č. j. 55 Co 400/2002-539, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I., II, III. o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví a ve výroku IV. o zřízení věcného břemene (výrok I.). Rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku IV. o nákladech spojených s údržbou a opravami pozemku parc. č. 964/1 tak, že náklady spojené s údržbou tohoto pozemku jsou povinni hradit žalobci a žalovaný každý jednou polovinou (výrok II.). Dále rozsudek soudu prvního stupně zrušil ve výroku V. o finančním vyrovnání podílů a ve výrocích VI., VII. a VIII. o nákladech řízení a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (výrok III.).

Odvolací soud převzal skutková zjištění soudu prvního stupně a za správný považoval závěr, že další trvání spoluvlastnictví účastníků k nemovitostem není opodstatněné pro jejich velmi špatné vzájemné vztahy. Za nejvhodnější způsob rozdělení domu a pozemků považoval rovněž variantu B znaleckého posudku Ing. V. Š., když ze zprávy Městské části P.-K. z 10. 5. 2002 dále zjistil, že není počítáno se zřízením pokračování cesty na pozemku parc. č. 956/1, což bylo jedním z předpokladů uvažované varianty D pro vybudování vlastní komunikace. K námitce žalovaného, že reálné rozdělení domu není možné vzhledem k tomu, že rozdělené části nemají samostatné inženýrské sítě, odvolací soud uvedl, že teprve po reálném rozdělení nemovitostí, a to jak domu, tak pozemků, mohou se jejich vlastníci postarat o to, aby veškeré inženýrské sítě samostatně přivedli do svých domů. To už budou také vědět, přes které pozemky mají sítě vést, a po těchto úpravách mohou vlastníci samostatných nemovitostí požádat o jejich kolaudaci. Odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o povinnosti hradit náklady spojené se společným užíváním pozemku zatíženého věcným břemenem vlastníky pozemku a osobou z věcného břemene oprávněnou, tak aby odpovídal § 151n odst. 3 ObčZ, který jim ukládá platit tyto náklady přiměřeně. Zrušení rozsudku soudu prvního stupně ve výroku o povinnosti žalovaného zaplatit žalobcům náhradu na vyrovnání podílů a vrácení věci soudu prvního v tomto rozsahu k dalšímu řízení odůvodnil odvolací soud tím, že soud prvního stupně nepřihlédl ke změně předpisu o cenách nemovitostí, k investicím spoluvlastníků, k tomu, že všechny stavby na pozemcích nejsou ve spoluvlastnictví účastníků a že znalec Ing. J. M. si neujasnil, jaké trvalé porosty jsou na konkrétních rozdělovaných pozemcích. Dále odvolací soud poukázal na značný rozdíl v některých cenách uváděných tímto znalcem a ing. J. K., jehož posudek předložil žalovaný v odvolacím řízení.

Proti rozsudku odvolacího soudu do výroku I. a II. podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost uplatňuje podle § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ. Považuje rozsudek odvolacího soudu za rozhodnutí po právní stránce zásadního významu, neboť řeší právní otázku v rozporu s hmotným právem, jestliže jím bylo potvrzeno rozhodnutí o vypořádání spoluvlastnictví reálným rozdělením stavby domu čp. 555 na dvě samostatné věci ve smyslu právním, což podle ustanovení § 118 ObčZ není možné. Za otázku zásadního právního významu dále považuje reálné rozdělení stavby, mají-li vzniknout dvě samostatné věci, která je dovolacím soudem řešena rozdílně. Namítá také, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Odvolací soud přes argumenty, které žalovaný vznesl v odvolacím řízení, potvrdil postup soudu prvního stupně, který se nikoliv meritorně, ale procesně, v průběhu řízení rozhodl pro řešení reálného rozdělení nemovitostí podle varianty B. Tak bylo de facto rozhodnuto o základu celého sporu, aniž by žalovaný měl možnost se proti tomuto rozhodnutí relevantně bránit. Takový postup neumožňuje objektivně nahlížet na jiné možnosti rozdělení nemovitostí. Nesprávné právní posouzení věci spočívá v tom, že reálným rozdělení domu čp. 555, jak o něm bylo rozhodnuto, nevznikly dvě samostatné věci ve smyslu právním. Žalovaný v průběhu řízení poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu z 8. 4. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1465/2000, které

nebylo respektováno. Názor odvolacího soudu, že sporné strany se po zrušení a vypořádání spoluvlastnictví mohou postarat o to, aby obě části rozděleného domu čp. 555 nabyly vlastností samostatných staveb, je zavádějící. Tuto teorii by bylo možno aplikovat na rozdělení jakékoliv stavby, neboť každá součást stavby, by se po stavebních úpravách mohla státi stavbou samostatnou. Žalovaný navrhl, aby rozsudek odvolacího soudu byl ve výrocích I. a II. zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobci se k dovolání vyjádřili tak, že rozsudek odvolacího soudu je v souladu s hmotným právem a navrhli, aby dovolací soud dovolání odmítl.

Nejvyšší soud zjistil, že dovolání bylo podáno včas řádně zastoupeným účastníkem řízení.

Dále dovolací soud přihlížel k tomu, že řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví podle § 142 ObčZ je řízením, v němž z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky. Toto řízení patří tedy mezi případy, ve kterých dovolací soud není podle § 242 odst. 2 písm. d) OSŘ vázán rozsahem dovolacích návrhů. To znamená, že je-li dovolání proti některému z výroků ve věci samé shledáno přípustným, zabývá se dovolací soud důvodností dovolání. Neshledá-li dovolací soud přípustné dovolání v daných mezích důvodným, zamítne je, poněvadž dovolatelem vytýkaná nesprávnost rozhodnutí odvolacího soudu není opodstatněná (§ 243b odst. 2 OSŘ). Shledá-li dovolání důvodným, zruší napadené rozhodnutí odvolacího soudu nejen v napadeném výroku, ale i v ostatních souvisejících výrocích, i když proti nim dovolání podáno nebylo, resp. i tehdy, je-li dovolání proti nim nepřípustné. Takový postup je v posledně uvedeném případě namístě proto, že v rozhodnutí, jímž se řízení končí, nelze o jednotlivých výrocích rozhodovat odděleně, protože jsou z hlediska odvolacího soudu (§ 212 odst. 1 písm. d/ OSŘ), ale i z hlediska soudu prvního stupně (§ 153 odst. 2 OSŘ) nedělitelné (srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze z 16. 4. 1993 sp. zn. 3 Cdo 114/92 uveřejněný v časopise Právní rozhledy č. 6/1993 a rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 25. 6. 1998 sp. zn. 3 Cdon 117/96 uveřejněný pod č. 27/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Rozsudek odvolacího soudu obsahuje výroky potvrzující rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o zrušení podílového spoluvlastnictví účastníků k nemovitostem a jejich přikázání účastníkům po reálném rozdělení a o zřízení věcného břemene (výrok I.). Dále odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech souvisejících s výkonem věcného břemene (výrok II.) a zrušil ve výroku o povinnosti žalovaného zaplatit žalobcům náhradu na vypořádání a věc mu vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení včetně souvisících výroků o nákladech řízení (výrok III.).

Dovolací námitky žalovaného směřují proti potvrzujícím výrokům rozsudku odvolacího soudu. Pokud žalovaný uvedl, že napadá také výrok II. rozsudku odvolacího soudu, pak konkrétní námitky proti tomuto výroku dovolání neobsahuje. Dovolací řízení je ovládáno principem přezkumu diformních rozhodnutí a přezkum konformních rozhodnutí je přípustný jen výjimečně podle § 237 odst. l písm. b) /o takový případ v dané věci nejde/ a § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb. ve znění novely provedené zákonem č. 30/2000 Sb., občanského soudního řádu (dále „OSŘ“).

Podle § 237 odst. l písm. c) OSŘ dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmene b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Podle § 237 odst. 3 OSŘ rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam [odstavec 1 písm. c)] zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Dovolací soud považuje rozsudek odvolacího soudu za rozhodnutí po právní stránce zásadního významu pro řešení otázky, zda lze vypořádat podílového spoluvlastnictví reálným rozdělením stavby s jedinou elektrickou, vodovodní a plynovodní přípojkou, neboť jde o otázku v judikatuře dovolacího soudu dosud neřešenou.

Podle § 142 odst. l ObčZ nedojde-li k dohodě, zruší spoluvlastnictví a provede vypořádání na návrh některého spoluvlastníka soud. Přihlédne přitom k velikosti podílů a účelnému využití věci. Není-li rozdělení věci dobře možné, přikáže soud věc za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům; přihlédne přitom k tomu, aby věc mohla být účelně využita. Nechce-li věc žádný ze spoluvlastníků, nařídí soud její prodej a výtěžek rozdělí podle podílů.

Podle § 142 odst. 3 ObčZ při zrušení a vypořádání spoluvlastnictví rozdělením věci může soud zřídit věcné

břemeno k nově vzniklé nemovitosti ve prospěch vlastníka jiné nově vzniklé nemovitosti. Zrušení a vypořádání spoluvlastnictví nemůže být na újmu osobám, kterým příslušejí práva na nemovitosti váznoucí.

Nejvyšší soud uvedl v rozsudku z 8. 4. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1465/2000, publikovaném v pod C 16/svazek 22 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu vydávaného nakladatelstvím C. H. Beck (dále „Soubor rozhodnutí"), že „reálné rozdělení stavby je možné jen tehdy, jestliže vzniknou na základě stavebních úprav učiněných podle stavebních předpisů samostatné věci. K reálnému rozdělení stavby na dvě nebo více samostatných věcí rozdělení stavební parcely geometrickým oddělovacím plánem nestačí. Stavbu lze reálně dělit jen vertikálně.

Dále Nejvyšší soud uvedl v rozsudku 27. 8. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1466/2002, v němž posuzoval určitost darovacích smluv z hlediska reálného rozdělení stavby, že „darovacími smlouvami byly žalobci a žalovanému darovány nejen pozemky, vzniklé rozdělením původního pozemku, ale také ta část původního domu, která se na těchto pozemcích nacházela. Jde tedy o vymezení stručné, avšak nikoli tak nepřesné, aby se nedalo logicky vyložit tak, že dům se rozděluje na dva domy podle společné hranice nově rozdělených pozemků. To však za předpokladu, že došlo ke stavebnímu rozdělení stavby."

Shora uvedené závěry jsou pro daný případ použitelné potud, že reálně lze dělit i stavbu, ovšem za předpokladu, že vzniknou dvě samostatné věci ve smyslu shora uvedeném. Samostatnost těchto věcí je však dána i jejich funkčností, zejména jde-li o rozdělení stavby - obytného domu. To znamená, že jejich funkčnost je odvislá také od přívodu energií a vody. Jestliže pro stavbu, která je obytným domem, před jejím rozdělením na dvě samostatné stavby existuje jediná elektrická, vodovodní a plynovodní přípojka, je reálné rozdělení takové stavby možné jen za předpokladu řešení tohoto stavu podle § 142 odst. 3 ObčZ zřízením věcného břemene spočívající v právu vlastníka té stavby, k níž nejsou přípojky napojeny, užívat přípojky stavby rovněž reálným rozdělením vzniklé. Při úvaze o zřízení věcného břemene je třeba přihlížet i ke stavebně technickým podmínkám a k režimu vodovodních, elektrických a plynárenských přípojek, jak jsou nyní upraveny v zákoně č. 274/1991 Sb. o vodovodech a kanalizacích a zákoně č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a státní správy v energetických odvětvích a změně některých zákonů (energetický zákon). Pokud § 142 odst. 3 ObčZ umožňuje zřízení věcného břemene při zrušení a vypořádání spoluvlastnictví rozdělením věci, je třeba při stanovení náhrady na vypořádání vzít také v úvahu, že věcným břemenem bude jedna z nově vzniklých věcí zatížena.

Z uvedeného vyplývá, že pokud odvolací soud dospěl k závěru, že při vypořádání podílového spoluvlastnictví rozdělením stavby, sloužící k bydlení, není třeba posuzovat otázku samostatnosti nově vzniklých staveb z hlediska jejich funkčnosti v souvislosti s připojením vody a energií, jde o nesprávné právní posouzení věci.

K vadě řízení namítané žalovaným nedošlo. Pokud soudu prvního stupně vytýkal, že ze čtyř znalcem uvažovaných variant reálného rozdělení nemovitostí vybral jednu z nich a prováděl k ní další dokazování (vypracování geometrického plánu a znalecký posudek o ceně nemovitostí), pak nemůže jít o vadu řízení, neboť podle § 120 odst. 1 OSŘ soud rozhoduje o tom, které z navržených důkazů provede a které nikoliv.

K vadě řízení však došlo v odvolacím řízení.

Podle § 212 písm d) OSŘ odvolací soud projedná věc v mezích, ve kterých se odvolatel domáhá přezkoumání rozhodnutí. Tímto rozsahem není vázán, jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky.

Není tedy předmět řízení ani v odvolacím řízení dělitelný, a to ani v tom smyslu, že by byla oddělitelná část výroku vyslovující zrušení podílového spoluvlastnictví od části vyslovující, který ze zákonem stanovených způsobů vypořádání zrušeného podílového spoluvlastnictví soud zvolil a jak podrobněji toto vypořádání upravil. Celý výrok ve věci samé je vždy jedním ze způsobů zrušení podílového spoluvlastnictví (srov. R 1/1975 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu ČSR, str. 6-8) a rozhodnutí ve věci, třebaže by se skládalo z několika oddělitelných částí, není rozhodnutím o několika právech se samostatným skutkovým základem.

Odvolací soud v rozporu s již zavedenou praxí odvolacích soudů při vypořádání podílového spoluvlastnictví (včetně zřízení věcného břemene) v této části rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, změnil ve výroku o nákladech při výkonu věcného břemena a v další (navazující) části o finančním vypořádání mezi účastníky rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně. Přitom tato část neměla být oddělena, poněvadž jde o případ, kdy z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky [srov. též rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované v Souboru rozhodnutí pod C 150/ svazek č. 2].

Z výše uvedených důvodů dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu a protože jeden z důvodů, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i pro rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a 3 OSŘ).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Odpovědnost za újmu
- Odměna advokáta
- Obydlí
- Územní plán
- Základní vzdělávání (exkluzivně pro předplatitele)
- Žalobní argumentace (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastavení exekuce
- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)